

Sesiz Düşler

– İslamokan17 · 09 Mart 2025

Sesiz Düşler

Cihanda en korktuğum şeydir yalnızlık. Hayatımın bütün gidişatını etkileyen tek korku... Neden var oldu, ne zamandır korkuyorum bu cehennem zebanisinden, hiç bilmiyorum. Bu duygu yüzünden yalnız yemek yiyemiyorum, tek başıma bir kafede oturup bir kahve içemiyorum. Hatta daha fazlası, evde tek kaldığımda televizyonu, telefonu son ses açar bir şeyler dinlerim; sadece yalnız olmadığımı hissettirsin, yeter.

Ben çok çocuklu bir ailede büyüdüm. Yemek sofraları düğün alayı gibi kalabalık, uyku saatleri gelmek bilmez; bir treni bekleyen gar yolcuları gibi bir hengameye şahitlik ederdi. Şimdilerde baktığımda, o kalabalıklmış beni mutlu eden. Ne garip! Kaçıp kurtulmak istediğim kalabalığı özleyorum.

Her ailenin bir yaprak dökümü vardır. Bizim de yapraklarımız bir bir döküldü; evlenenler oldu, başka şehirde yaşamayı tercih edenler oldu, okul için şehir değiştirenler oldu. Bir ben kaldım ama ben de ağaçtan kopan son yapraktım. Uzağa düşmedim; hep hayalini kurduğum gibi bir ev tuttum, sevdiğim eşyalarla doldurdum. İlk başlarda çok güzeldi; arkadaşlarım geliyor, sabahlıyorduk. Ev benim evim, kendi kurallarım...

Sonra her şey normale döndü. Her gün akşamları ailemden biriyle konuşmadan uyuyamadığımı fark ettim. Sonra anladım... En korktuğum şey başıma geliyordu; yalnızlığın eli kulağındaydı, beni buldu bulacak...